

OTAN 2012

„Beží ti čas_zastav ho aspoň
2-krát za deň!“

ranné
za
myslenia

večerné
vigílie

Vydal

_Slovenský skauting, 21.zbor Korčín vo
Zvolenskej Slatine v roku 2012._

Zostavil a grafická úprava

Martin Cerovský - Cero

Táto publikácia bola vydaná

_vďaka podpore z Fondu hodina deťom,
ktorý zriadila a spravuje Nadácia pre
deti Slovenska._

...maj na pamäti to, že človek prežíva
len svoju prítomnosť, tento okamih.

Všetky ostatné chvíle sú už šťastí
prežité a šťastí v neznáme. Nepatrná je
doba, ktorú žijeme, nepatrný je kúsok
kde žijeme, nepatrná je i sebamenšia
posmrtná sláva, šírená púhou
následnosťou ľudí, ktorí čo nevidieť
tiež zomrú, a ktorí nepoznajú seba
samého, nieto ešte niekoho dávno
mŕtveho.

Marcus Aurélius (121-180), napísané
v Zemi Kvádov

Keby ste prišli k liečiteľovi zo
šamanského spoločenstva a sťažovali si
na úzkosť alebo depresiu, najskôr by sa
vás opýtal: „Kedy ste prestali tancovať
a hrať? Kedy ste prestali spievať?
....Kedy ste prestali hľadať pokoj v
sladkej krajine ticha?“...Tam, kde sme
prestali tancovať, hrať, spievať a
nachádzať upokojenie v tichu, tam sme
stratili svoju dušu...

Angeles Arrien

2_deň - ráno

Umenie malých krokov

Antoine de Saint-Exupéry

Neprosím o zázrak, Pane, ale o silu pre
všedný život.

Nauč ma umeniu malých krokov.

Sprav ma vynaliezavým a vynachádzavým,
sprav ma sebaistým v správny čas.

Obdar ma jemnocitom, aby som dokázal
odlíšiť

prvoradé od druhoradého.

Prosím o silu kázne a miery,

aby som len tak neprekízlol životom

a svoje dni si rozumne rozdelil;

aby som neprespal záblesky svetla a
vrcholy,

a aby som si aspoň tu a tam našiel čas
na umelecký zážitok.

Dovoľ mi utvrdiť sa v tom, že snívať

o minulosti či budúcnosti mi nepomôže.

Pomôž mi čo najlepšie zvládnuť to, čo je
najbližšie,

pomôž mi pokladať práve prežívanú hodinu
za najdôležitejšiu.

Ochráň ma pred naivnou vierou,

že v živote musí ísť všetko hladko.

Daruj mi triezve poznanie, že ťažkosti,
porážky,

neúspechy a sklamania sú prirodzenou
súčasťou života,

že vďaka nim rastieme a dozrievame.

Pripomínaj mi, že srdce sa často stavia
proti rozumu.

Pošli mi v pravej chvíli niekoho,

kto má odvahu povedať mi pravdu s
láskou.

Chlieb každodenný daj mi pre telo i
dušu,

prejav tvojej lásky, priateľské echo,

a aspoň tu a tam náznak, že budem
užitočný.

Viem, že veľa problémov sa rieši
nekonaním;

daj, aby som dokázal čakať.

Nech vždy nechám teba i ostatných
dohovoriť.

To najdôležitejšie si človek nehovorí
sám.

To najdôležitejšie mu býva povedané.

Ty vieš, ako veľmi potrebujem
priateľstvo.

Daj, aby som dorástol tejto najkrajšej,

najťažšej, najriskantnejšej

a najnežnejšej záležitosti života.

Vnukni mi pravú chvíľu a pravé miesto,

kde môžem zanechať balíček dobra,
slovami či bez slov.

Chráň ma pred strachom, že by som mohol
premárniť svoj život.

Nedaj mi to, čo si želám,
ale to, čo potrebujem.

Nauč ma umeniu malých krokov!

2_deň - večer

3_deň- ráno

Nedá mi inak, ako začať zamyslením, alebo skôr krátkym posedením na dvoch zdanlivo vzdialených miestach. Zastavme sa. Nájdime si chvíľu na dôveru. Nežeňme sa za bezbrehými výkonmi. Treba dobre zaštepíť strom, aby ovocie malo svoju kvalitu....

Pri svojej poslednej ceste po Európe som zažil vzácnu chvíľu oddychu na pobreží Stredozemného mora. Sedel som na brehu a pozoroval nekonečnú masu vody, ako sa vlní, približuje sa a vzdaluje odo mňa. Vlna za vlnou, zdá sa, že dobehne k tebe, ale znova ju naspäť pohltí more.

Na tento pohľad som si spomenul v úplne iných súvislostiach a úplne inej geografickej polohe. Sedel som v klubovni chaty na Pustom poli, zvláštnom mieste, kde sa stretávajú tri najvýznamnejšie rozvodnice Slovenska.

Nachádza sa uprostred hlbokých čiernych lesov, pod úpäťm Nízkych Tatier. Miesto uprostred hôr.

More a hory, dva nekonečné bezhraničné svety, ktoré sa nikdy nestretnú. Delia ich roviny, predhoria, pahorkatiny a množstvo iných zemepisných útvarov. Nie je to veľkosť, čo ich spája, ale iná, vyššia symbolika.

More pripomína generácie skautov, ktoré vlna za vlnou

prichádzajú k brehu, ovlažujú suchý piesok na okraji kontinentu a vracajú sa späť, do všednosti ľudskej masy.

More je podobné ako ľudské generácie, ktoré vznikajú a zanikajú. Kolobeh vody od mrakov k dažďu a riekam, ústiacich do mora. Nemé tváre predkov a nepoznateľné hlasy potomkov.

Hory mi pripomenuli monument, nemennosť určitých životných právd, ktoré v našom živote tvoria hodnoty. Hovorí sa, že hodnoty integrujú, (spájajú) osobnosť. Hodnoty nás učia rozoznávať zlé od dobrého, dávajú nám istotu, aby sme hranicu pozitívneho ľubovoľne

neposúvali tam, kde je ľahšie svedomiu. Hory mi pripadajú ako vzdor, ako zhmotnený dôkaz cesty niekam dohora, presne opačným

smerom ako nás láka gravitácia. Sú podobné ako skautské ideály.

More ako premena. Hory, ako stálosť.

Sedel som v tej miestnosti, v tej chate, medzi skautami, medzi svojimi, medzi vrchmi a pozoroval som prílivy a odlivy ich myšlienok. Často tam

spomínali čarovné slovo. Asi to slovo súviselo s nejakou túžbou, alebo snahou byť o čosi ďalej, alebo vyššie, alebo so snahou urobiť dnešný deň lepší, ako bol ten včerajší. To slovo vyzeralo po napísaní asi takto : rovering.

Obyčajné, z písmen. Ak som to správne pochopil tí skauti boli ďalšou vlnou, ktorá sa snaží zblížiť more a hory.

A čo my, čo nesieme horiacu fakľu, pomyselnú pochodeň

civilizácie, ktorá je krehká a ktorú sfúkne každý silný vietor ?

Kto sme, Prométeovia alebo Ikarovia ? Syzifovia alebo Dávidovia ?

Podľa staršieho textu Samorast, leto 1997

Pohybliví nehovoria, ak chceš niečo dokázať, dokáž to p_ohybom.

Cement_árt_eň 2011

3_deň- večer

Rowerské dopisy (1946)

Mirka Vosátka

„Dalej.“

Vojde mladý muž, pozdraví sa skautským pozdravom.

„Nazdar,“ odpovedám. „Tak čo by si rád?“

„Vieš ,brat, ja som počul...vieš tam u nás...vieš ja som tiež rover.“

„Hm,“ odpovedám jednoslabične.

„Tak si u mňa sadni.“

Sadne si, najprv slávnostne odkašle, asi má trému, potom začne. Opisuje mi, aké to bolo u nich krásne pred vojnou, keď mali roverský kruh.

„Vieš ,my sme chodili na výlety a táborili a vieš, vôbec..“

„Hm,“ odpovedám jednoslabične druhýkrát. „To je pekné, že ste tak vystrájali. A čo roverský program?“

„No vieš, to tie jablká, my sme boli ako starší, a tak sme boli roveri.“

„Ach ,to je skutočne krásne, že ste boli roveri, no a vôbec, čo tak vieš o roverskej myšlienke?“

„No, vieš, to my zase nie tak, my sme skôr tú skautskú prax.“

„Hm,“ odpovedám jednoslabične tretíkrát.

„Tak boli ste roveri alebo nie?“

„Vieš, boli, ale..“

„No tak dost. Vieš, človeče, čo je to rovering? To nie je tlupa starých chlapov, ktorých vyhodili z oddielu, a ktorí teraz chodia kradnúť jablká. To je kruh kamarátov, ktorí pevne držia spolu pri sebe a verne slúžia roverskej idei. Vieš, čo je to slúžiť? Slúžiť značí nájsť si nejakú myšlienku, nejaký ideál a pre ten potom žiť. Vieš, čo robíš, smeruje k tomuto cieľu. Byť roverom znamená byť rytierom. Rozumieš? Tak, čo by si si želal?“

Vieš, ja by som sa rád pridal k vášmu kruhu.“

„To teda nie, môj milý, nie. Čo si robil ty, to nebol rovering. Príď sem o pol roka, uvidíme, čo sa dá robiť. Dnes rozhodne nie. Rovering je služba a nie guláš!“

Bývať neznamená len zotrvať na istom mieste, ale predovšetkým spoluvytvárať a starať sa o tento priestor, kde sa všetko stáva sebou a prekvitá. Znamená tiež chrániť v tom najširšom význame - ponechať všetkému slobodu, aby sa stávalo sebou, tým, čím skutočne je. Ten kto býva, stará sa o to aby všetko jestvovalo a naplňalo svoje určenie...”

Martin Heidegger

Malý strom

Carter Forrest

Ak máte pocit, že sa nám ten náš úspech nevydaril, ak máte dojem, že sme zašli príďaleko, ak máte podozrenie, že sme sa stratili v hypermarkete, ak sa vám zdá, že sme dušu predali svetovej banke, ak by ste sa na toho Bieleho víťaza chceli pozrieť z odstupu, prečítajte si túto knihu. Otvorte celé zrkadlo, stránku za stránkou a uvidíte nás v ňom. Uvidíte nás tam všetkých: Obchodníkov pokorených majestátnom divokého lesa. Kazateľa zaskočeného kŕkaním žaby, lebo nezbadal, že z indiánskeho kabáta sa na neho smeje jeho vlastný Boh. Hoci to zrkadlo je trochu krivé, je čisté ako slza. Indiánska slza v prachu cesty do vyhnanstva. Ak chcete svet vidieť taký, aký je, pozrite sa naň detskými očami, pozrite sa naň z hĺbky hory, pozrite sa naň spolu so starým otcom. Starý otec musí byť, pravdaže, prinajmenšom polovičný Indián. - **Daniel Pastirčák**

Rozdiel medzi anjelom a človekom je
v tom, že anjel je viac zvnútra
a človek viac zvonku.

**To povedalo malé dievčatko Anna a jej
priateľ Finn o tom napísal celú knihu...**

v jednej

L. Ch.

v jednej maličkej
skrýva sa tisíc slov
milión myšlienok
miliarda pocitov

v jednej maličkej
vieš všetko pochopiť
jediná maličká
všetko vie znásobiť

v jednej maličkej
tečie celý svet
v jednej maličkej
všetkému rozumieť

v jednej maličkej
vždy čelíš kríze
tajomstvo skrýva sa
v jednej slze

Kamene nie sú studené. Studení sú niektorí ľudia z mesta, ktorí im nerozumejú.

Kamene sú pokorní svedkovia času a vášní Zeme. Keď ešte ako mladá deva chodila k prameňu. Keď bola horúcou lávou alebo mušlou padajúcou na dno mora, alebo zvíření vír prachu hľadala formy pre svoje pečate. Z tohto všetkého sa neskôr stali kamene. Sopečné, hlbinné vyvréniny, vápence a usadené horniny. Kamene sa nemôžu prevaliť na bok, tak ako ľudia v nepokojnom spánku. Nemôžu kričať, ani tancovať, ani zamávať okolo letiacim motýlom. Mlčky a pomalé je srdce kameňa. Preň sme ako krátky záblesk, mihnutie mihalníc.

To pravé pre kameň je mlčanie. Milióny rokov ako jeden deň. Spoveď Zeme a pamäť všetkých čias. Dotkni sa kameňa - akoby v ňom ostávala nádej Zeme, pulzovanie hviezd a nekonečné čakanie. Nie sú mŕtve, iba inak rozumejú svetu. Všimni si ich občas... Sú iba zdanlivo mlčiacimi vecami tvojho vlastného príbehu...

Rovering ako hľadanie ciest...

Jediní ľudia, ktorí nikdy nezablúdia sú tibetskí a mongolskí lámovia, ktorý celý život putujú nekonečnými pláňami vysokej Ázie. Idú stále z miesta na miesto, nemajú domov, a preto nemôžu stratit' k nemu cestu a zablúdiť, nemajú cieľ, nemôžu zísť z cesty a minúť ho. Idú všade ľahko, všade šťastní, všade slobodní.

Lady Evelyn E. Sloocková - cestovateľka

-?_a kam_

pôjde tvoja ďalšia cesta?